

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקצג
ערב שבת קודש, חוה"מ סוכות, ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

3 זו המציאות: נשיא דורנו הוא משיח צדקנו / משיחת ליל שמחת החשמ"ו

9 זמן הגאולה

9 יש המזעזעים שאלו הם "דיבורים פראיים"!! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

11 שמחה חדשה בכל רגע / הוראה למעשה בפועל

13 יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

13 מדור חדש! / יומן נדיר ומעניין מהמעשה והנשמע ב"בית חינו" 770 בעונת החשמ"ו - במלאת עשרים שנה

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
מול"כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה
נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור "יומן תשמ"ו - פרסום ראשון" מוקדש לעילוי נשמת

ח'ה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי
נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 718-735-5136

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

מסתובבים ומכריזים בקול גדול "שא שטיל", המלך ישן!...

וסיים כ"ק אד"ש: הנמשל מובן ופשוט, את ההכרזה "שא שטיל" ישאירו למחר... ועכשיו - ישב כל אחד על מקומו בשקט!

לאחר שנהי' סוף סוף שקט - המשיך כ"ק אד"ש בדבריו, תוך כדי אחיזת הגביע כשהוא הפוך, וביאר הנהגה זו ע"פ נגלה, שהגביע ההפוך הוא כמו הגביעים של המנורה בבית המקדש (שלשיטת הרמב"ם היו הפוכים), כי מהמנורה היתה אורה יוצאת לכל העולם כולו, ולכן לא היה הגביע ישר ככלי לקבלה אלא הפוך ככלי להשפעה.

ואכן היתה זו התוועדות של השפעה בלי די לשלוחים של כ"ק אד"ש ברחבי תבל, להם השפיע ו"שפך" הרבי גשמיות רוחניות בלי גבול, והדבר היה ברור ונראה בגלוי ממש שברגעים אלו היתה השפעה לשלוחים, ולכל מי שרוצה להיות שליח מכאן ולהבא.

ז'אפי תסידיס האשיכו זרקוב גציניס צ'צ'ואות ז'ות ז'וורתו הניגון 3 שעות ב'אי הפסק

כעשרים דקות לאחר סיום ההתוועדות החלו הקפות שמחת תורה. הניגונים ששרו אחרי אמירת "אתה הראת" היו לפי הסדר של ליל שמע"צ. ההקפות עצמם נערכו בשמחה רבה ועצומה כשהרבי מעודד כל העת בתנועות נמרצות את השירה.

ההקפה הראשונה והשביעית נמשכו זמן רב מהרגיל, כ"ק אד"ש נענע בראשו הק' לעבר הקהל להגברת השירה שפרצה את כל הגבולות.

ההקפות הסתיימו לערך בשעה 3:20 לפנות בוקר, ואלפי חסידים המשיכו לרקוד בבית המדרש בעיניים עצומות את אותו הניגון 3 שעות בלי הפסק, גם זמן רב לאחר שקרני הבוקר הראשונות חדרו מבעד לחלונות.

וף' א'חת תורה: סדר הניגונים ב"אתה הראת" הי' כבלילות הקודמים. בניגון אחד רמז כ"ק אד"ש לשרוק.

לאחד שעמד על הראש רמז כ"ק אד"ש בידו הק' שיפסיק.

בשעה 6:25 לערך נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות שנמשכה כחמש שעות והיתה גדושה בדברי תורה, כשבין היתר עורר הרבי שוב על מבצע "רגע של שתיקה".

באמצע אמר מאמר ד"ה להבין ענין שמח"ת.

סיום ההתוועדות בשעה 11:30 לערך. אחרי מעריב והבדלה החל כ"ק אד"ש בחלוקת "כוס של ברכה" שנמשכה שעות ארוכות. סיום החלוקה בשעה 3:00 בבוקר לערך. לפני צאתו החל כ"ק אד"ש לנגן "כי בשמחה".

כ"ק אד"ש נסע לביתו בשעה 4:15 לפנות בוקר לערך.

וף' 2/ א'סח ת: היום בבוקר לאחר אמירת הקדישים (לפני צאתו) אמר כ"ק אד"ש: "אזוי ווי ס'איזו אסרו חג זאל זיין ושמחת בחגך".

גם לאחר שיצא כ"ק אדי"ש מביהמ"ד המשיד קהל האלפים לשיר ולפזז משך שעות ארוכות.

כל אחר אן הנוכחים ראו שברגעים אלו נפלאים ענינים נעלים

ליל אחת הורה: בשעה תשע בערב נכנס כ"ק אדי"ש להתוועדות מיוחדת במינה, רצופה באירועים שמימיים.

השיחה הראשונה ארכה כשעה, ובה דובר רבות בענין השמחה ביום זה שצריכה לחדור את כל מציאותו של האדם עד לריקוד ברגלים כפשוטו, מפזז ומכרכר בכל עוז, באמרו תיבות אלו נעמד לפתע כ"ק אדי"ש מלוא קומתו והחל לנגן ניגון "הקפות" לאביו הרלווייז ז"ל כשהוא מוחא כפיו הקי בחוזקה ורוקד על מקומו בשמחה גדולה ועצומה. כך נמשך הדבר מספר דקות כשכל הקהל הגדול שר בהתלהבות עצומה.

לאחר-מכן הורה כ"ק אדי"ש לכל השלוחים שנכחו בהתוועדות לאמר "לחיים" על כוס יין מלא ושלם, והחל לנגן "והריקותי לכם ברכה עד בלי די".

בשיחה מיוחדת שבאה לאחר-מכן דיבר כ"ק אדי"ש ביטויים נדירים אודות נשיא הדור שהוא משיח שבדור, והתבטא שכל אחד יכול לפרש את המילה משיח איך שהוא רוצה, אך לא איכפת לו אם יפרשו משיח כפשוטו - משיח צדקנו - כי זוהי האמת שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

לקראת סיומא של ההתוועדות שארכה עד לשעה 1:00 לפנות בוקר, הורה כ"ק אדי"ש לכו"כ מהמסובים ש"י לומר "לחיים" על כוס מלא, ואח"כ אמר שהיות ובשמחת תורה צריך להיות סדר הפוך - לרוקן כלים מלאים, יש לרוקן את כל הכלים שיש בהם יין עייז שכולם יאמרו "לחיים".

כ"ק אדי"ש אמר "לחיים" ושתה את כל היין שבגביע עד תומו. אחר-כך, להפתעת כולם, הפך כ"ק אדי"ש את כוסו והגביהו לעיני כל המסובים כשהוא מורה לכולם לעשות כן (לשתות את כל היין ולהפוך את הכוס) והחל מביט לעבר הקהל במבט מאוים. כך במשך דקות ארוכות החזיק הרבי את כוסו תוך כדי הנפת ידו הקי להגברת השירה.

באותו הזמן שבו הפך כ"ק אדמו"ר שליט"א את גביע הכסף והחזיק אותו כך גבוה בידו הקדושה כשהוא מטלטלו מצד לצד בזמן הניגון, ומראהו של כ"ק אדמו"ר שליט"א באותו הזמן הי' מאוים מאוד, ממש כאילו שלא נמצא בזה העולם, ראה כל אחד מן הנוכחים שברגעים אלו נפעלים ענינים נעלים.

כשהבחינו שכ"ק אדי"ש רוצה להמשיך בדבריו - הכריזו "שא שטיל", "שא שטיל", ונעשה רעש גדול כוי - ואמר כ"ק אדי"ש:

זכורני בהיותי ב"חדר" שכאשר רצו לתאר לילד מה זה "מלך" (מכיון שמעולם לא הי' בעיר הבירה כוי), היו מסבירים - ע"ד הצחות - ע"פ משל: יודעים אתם, ילדים, שכאשר האבא ישן - מסתובבים האמא והילדים, ומכריזים "שא שטיל", האבא ישן, ובכן, תתארו לעצמכם שכאשר הי"שרי הולך לישון - אזי מסתובבים כל המשרתים ומכריזים "שא שטיל", הי"שרי ישן. ועכשיו תוכלו לתאר לעצמכם מה קורה כאשר המלך הולך לישון - כל בני המדינה

זו המציאות:

נשיא דורנו

הוא משיח צדקנו!

משיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא; ולא תהי' לי שום תרעומת אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות - שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו! • אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, ובמילא, אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!! • קטעים משיחות ליל שמחת-תורה, לפני הקפות, ה'תשמ"ו - תרגום חפשי, בלתי מוגה

בתוספת צילומים נדירים מהגהות כ"ק אדי"ש מה"מ על השיחה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"*

א. מובא בספרי גימטריאות, ש"שליח" בצירוף עשר הוא בגימטריא "משיח". והביאור בזה:

לכל לראש השליח צריך להיות ראוי לשם שליח, עליו להדמות למשלח - כמאמר חז"ל "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית".¹

(* מובאת בזה במלאת עשרים שנה לאמירתה. השיחה הוגהה אח"כ ע"י כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א באידית ונדפסה (בשינויים) בלקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך. בראש כל עמוד הבאנו צילומים נדירים מהגהה זו - חלקם מתפרסמים כאן לראשונה.

(1) קידושין מא, ב. וראה לקו"ת ויקרא א, ג.

אח"כ נדרש שהמשלח ימנה אותו בתור שליח בפועל, ע"י שטר הרשאה או בדיבור וכיו"ב, שבאופן כזה הוא הופך להיות שליח.

כל זה עדיין לפני עבודתו בפועל במילוי שליחותו. לאחר מכן צריך השליח למלאות את שליחותו בפועל, עייז שמנצל עשר כחותיו, שזהו ה"קב שלו".²

ב. ובנוגע לדורנו זה: כל אחד שנולד בדור זה - נולד שליח של נשיא דורנו, אשר הוא הנשיא דכל אנשי הדור!

(2) ב"מ לח, א.

צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע מהשיחה (כפי שהוגהה באידיש)
 און די מ'פארשייטע יע דעם ענין בשלמותו, אדער ניט - (און דער שייט מענטש כפועל: דא)
 דארטס ווען או דו ביסט א שליח פון געט-הוימל. כמילא דארטסו אריבערן פקיים ויין מיט
 אלע וייצע עשר כחות די שליחות וואס זען האט דיר געגעבן צו פארשטיין אדוועלטיס און תורה
 ומצוות בכל מקום ומקום. אלע הרי"ג מצוות והלכות שבתורה, כולל אפיק מסונה אין ביאת המשיח.
 כסטי"ד דרמב"ם בסוף הל' 17 מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח¹¹, און סק'נט דארט'ס או משיח און
 א בשר ודם, און די אמונה בביאת המשיח און ניט א פרט אחר בתורה, נאר "כל הספרים בלאים
 בדבר ז"ל"

וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו ב"קב שלו" במילוי שליחותו בפועל (כנ"ל), מתגלה הענין ד"משיח" (הגימטריא של "שליח" בצירוף עשר (כחות)), ומתגלה איך הוא בדומה להמשלח ("מה אתם בני ברית כו") עד שנעשה דבר אחד עם המשלח (שלוחו של אדם כמותו) - עם נשיא דורנו, שהוא משיח ("ער איז משיח"), עם כל הפירושים שבמשיח: א) מלשון משה, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל. עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא.

ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאריבל ניט האבן") אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות - שנשיא דורנו ה' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

ג. ולא לו ששואלים שאלות וכו' - ישנו לכך הסבר פשוט: ידוע שנשיא הדור הוא משה רבינו שבדור, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא"³, [ויתירה מזו, כל ת"ח נקרא "משה"⁴, כמאחז"ל "משה שפיר קאמרת"⁵], והיות שמשה רבינו "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁶

(3) ראה תקו"ז תס"ט (קרב, א). ב"ד פנ"ו, ז. וראה בהנסמך בהערה 7.
 (4) תו"א יתרו סח, ג.
 (5) שבת קא, ב. וראה חולין צג, א ובפרש"י.

- משיח צדקנו, במילא יוצא שכל נשיא בדורו (משה שבדור), הוא משיח צדקנו שבדורו (גואל אחרון). וכמבואר בכ"מ⁷ שנשיא הדור - עד לנשיא הדור בדורנו זה - הוא בחי' יחידה הכללית של הדור, שיחידה היא דרגתו של משיח⁸.

ועפ"ז מובן, שכאשר שליח של נשיא דורנו מנצל את עשר כחותיו כדי למלאות את שליחותו בפועל - מתגלה אז הענין ד"משיח".

ד. טוען הוא שזה יותר מדי בשבילו, אין ביכולתו לקלוט ולסבול תואר כזה ("משיח")...

אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה, אם הנך רוצה תפרש את המלה "משיח" כפי הפירושים האחרים שבזה: משה, רועה ישראל, מנהיג וכיו"ב,

אבל העיקר - עליך לדעת שבהיותך יהודי בדור זה, הנך שליח של נשיא דורנו שהוא הנשיא דכל אנשי הדור, ובמילא עליך לצאת ולקיים עם כל עשר כחותיך את השליחות

(6) ראה שמו"ד פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים.
 (7) ראה ד"ה פדה בשלום (בשע"ת לאדהאמ"צ) פי"ב.
 (8) רמ"ז לזח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת להאריז"ל בראשית עה"פ ויתלת חנוך.

אנו שמחים להגיש בזאת לקהל קוראינו שיחיו - חלק שלישי מרתק מתוך יומן מהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ו

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ו - לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו -

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י"ף א', הושלמה ר"פ: מיד לאחר תפילת שחרית החל כ"ק אד"ש בחלוקת ה"לקאח" לכל אלו שלא קיבלו בערב יום כיפור ולנשים.

לאחד מראשי קהילת דרום אפיקה ה"גועשת" שהי' בין אלפי העוברים לפני הקודש, אמר הרבי, כי השנה תהיה שנת מנוחה במדינה. זה העביר את הדברים, באמצעות גוי, לתושבי המדינה היהודיים שכבר חגגו את שמחת תורה, ושמתם היתה כפולה.

החלוקה נפסקה כשעה קלה לפני כניסת החג.

קראו האזינים האסיק אשרי ולפג באקס עצות אורכות

אין אנוני צ"רת: לאחר תפילת ערבית של חג החל כ"ק אד"ש לנגן ולעודד השירה בתנועות נמרצות, היה זה בבחינת ו"האות ניתן"... לשמחה הגדולה ששררה במשך שמיני עצרת ושמחת תורה.

בשעה תשע בדיוק ירד כ"ק אד"ש להקפות.

אחרי אמירת פסוקי "אתה הראת" בפעם הא' התחיל כ"ק אד"ש לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלווי"צ ז"ל, אחרי הפעם הב' - ניגון שמחה, ואחרי הפעם הג' - "יפרצת".

ההקפות עצמם נערכו בשמחה עצומה כשבכל הקפה מעודד כ"ק אד"ש את השירה האדירה שבקעה מאלפי הנאספים אשר הצטופפו בכל פינה פנויה באולם הענק ועל גבי "פירמידות" שמסביב לו.

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות בימנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שיגאות מי יבין".
 דיבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל ללה"ק, ולהבנת הדברים יש לעיין בשיחה עצמה.

הטבע – ככל ענייני העבודה שצריכים להיות באופן טבעי, כידוע הסיפור בנוגע לקידוש לבנה דרבינו הזקן, שההכנות למצוה (ובנדוד"ד, עבודת ההכנה דחודש אלול כו') יכולים להיות באופן נסי, אבל, המצוה עצמה (ובנדוד"ד "מצות היום בשמחה") צריכה להיות באופן טבעי.

ויש להביא דוגמא מוחשית לדבר – בטבע האדם:

אדם ששמח ורקד משך זמן רב, כמה ימים, עד שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים – כשיאמרו לו שזכה באוצר גדול ויקר ביותר, בודאי יתחיל לשמוח ולרקוד שוב בשמחה מחודשת, וישכח לגמרי מהעייפות שלו, ולא רק שישכח, אלא שלא יהי עייף באמת!

נמצינו למדים, שמצד טבע האדם יכולה בהחלט להיות שמחה מחודשת גם לאחר ריבוי השמחה שלפנ"ז: כל מה שדרוש, איפוא, אינו אלא שהשמחה דשמח"ת תהי נטועה ונרגשת בלבו כמו השמחה על מציאת אוצר גדול ויקר ביותר, שאז, ישמח וירקוד בשמחה מחודשת! (משיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

שמחה וריקודים מצד גילוי בחי' היחידה

[. .] וכל זה מוסיף עוד יותר בהאמור לעיל שיש לנצל כל רגע ורגע דשמח"ת לשמחה וריקודים:

מכיון שע"י הריקוד ברגלים נותן הקב"ה כחות הכי נעלים, גילוי בחי' היחידה גם בעקב שברגל – צריכים להיות טפש הכי גדול שלא לנצל הזדמנות זו במילואה!

ולכן, כשמישהו יושב בהתוועדות, וחושב, שכבר התעייף ביותר מרוב הדחיפות, וכבר הגיע הזמן לנוח קימעא, ולכלל היותו, רוצה לשמוע דבר-תורה, אבל, לא להתעייף בריקודים, שאז לא יוכל לישון אח"כ שינה עריבה כו' – אומרים לו: טפש שכמותך... הקב"ה נותן לך את בחי' היחידה בעקב שברגל, ואומר לך, שביכלתך לגלות זאת ע"י הריקוד ברגלים, ואתה יושב וחושב על ענינים של מה בכך!

אם יש למישהו הסברה נוספת בכל האמור לעיל – שיוסיף בזה כמה פעמים ככה, אבל, מה שנוגע בעיקר הוא – לא הסברת הדברים, כי אם, קיום "מצות היום" בפועל ממש – שמחה וריקודים.

וכאמור, שמחה וריקודים באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, מצד גילוי בחי' היחידה, עד כדי כך, שאין זה ריקוד של הרגלים, כי אם, ריקוד של בחי' היחידה, "יחידה לייחדך".

ועד שע"ז מקרבים וממהרים ופועלים את גילוי בחי' היחידה הכללית – משיח צדקנו, ובלשון הרמב"ם: "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

[סיים: עכשיו, הברירה היא – לשבת ולשתוק ולחשוב על מה ידובר אח"כ, או לשמוח ולרקוד... (וניגנו בשמחה גדולה משך זמן רב)].

(משיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

צילום נוסף מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על השיחה (כפי שהוגהה באידיש)

ג. יכדי צו מאכן לייכטער און בכדי ארייטצובורענגען מער בגלוי די שליחות פון יעדער איד אלס שליח של הקב"ה – האט דער אויבערשטער געגעבן ארון א נשיא בכל דור ודור, ביי און אונזער דור – נשיא זורנו, דעם רבין דעם שוער, וואס, גלה סודו אל עבדיו הנביאים, וכמבואר בשער היחוד והאמונה: אז מדת הרחמים שלמעלה איז די התגלות אלקות על ידי צדיקים ואותות ומופתים שבתורה, כולל אויך די אמות ומופתים פון די צדיקים, ווי מהאט געזען אותות ומופתים ביי נשיא דורנו.

Handwritten notes and signatures in Hebrew, including the name 'אברהם' and various initials and dates.

וואס דער נשיא הדור גיט כחות לכל אנשי הדור צו אויספירן שליחותם צו מפרסם זיין אלקות בעולם. . . הוי' גלה סודו אל עבדיו הנביאים, וכמבואר בשער היחוד והאמונה אז מדת הרחמים שלמעלה איז די התגלות אלקות על ידי צדיקים ומופתים שבתורה, "ואסתכל באורייתא וברא" – כולל אויך די אותות ומופתים פון די צדיקים שבכל דור ודור¹⁹, * (19) ובפרט אשר עמד (הקב"ה) ושתלן בכל דור . . . וראה תניא פ"א).

עם ענין כה נעלה כמשיח, עד כדי כך (שאומרים לו) שבכחו לגלות את משיח ע"ז שימלא שליחותו עם עשר כחותיו?

הנה, אפשר להסביר ענין זה לכאן"א:

כשם שישנו המשה רבינו שבכל דור, נשיא הדור, כך גם נמשך בפרטיות בכאן"א שיש בו את המשה שבקרבנו, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר בספר התניא¹³ שלכל אחד ואחת מישראל יש בחי' משה שבקרבנו, וזה נמצא בו באופן פנימי, עד שפועל בו שיראת ה' תהי "מילתא זוטרתא"¹⁴.

וכשם שזה בנוגע למשה רבינו, גואל ראשון, כן הוא גם בנוגע למשיח – גואל ראשון הוא גואל אחרון:

כשם שהנשיא הוא בחי' יחידה הכללית – משיח – של הדור, אשר בדורנו הוא נשיא דורנו, כך יש לכל יהודי בחי' היחידה שבנפש.

שהטיל עליך נשיא הדור: להפיץ יהדות ותורה ומצוות בכל מקום ומקום, כולל גם – לילך בשמח"ת לשמח יהודים במקומות אחרים, ושם לדבר אודות כל התרי"ג מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוט – שצריך להאמין בביאת המשיח, כפסק הרמב"ם בסוף הל' מלכים ומלחמותי' ומלך המשיח¹⁰, ופוסק שם¹¹ שמישיח הוא בשר ודם הנמצא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי, ושהאמונה בביאת המשיח אינה פרט אחד בתורה, אלא כל הספרים מלאים בדבר זה!¹²

וע"ז שהשליח מקיים את שליחותו עם כל עשר כחותיו – מתגלה "משיח", החל מ"משיח" שבו (יחידה שבנשמתו), עד ליחידה הכללית.

ה. יכול יהודי לטעון: איזו שייכות יש לו

- (9) כ"ה בהכותרת לפרקים י"א וי"ב דהל' מלכים בדפוס ויניצאה רפד. שי.
- (10) פי"א.
- (11) ה"ד.
- (12) שם ה"ב.

(13) פמ"ב. וראה תקו"ז שם. אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ד.
(14) ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א.

צילום נוסף מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על השיחה (כפי שהוגהה באידית)

אין יודך דעם וואס מ'איז 'נרות להאיר'. און מ'איז מנחה דעם ניצוץ בורא דאס א איד, 'עציר איד' האט - ברענגט מען דעם ביטול תגלות. ווארום דער ניצוץ קען של משיח שבכא"ה (בחי' יחידה שבכנסת) וואס בכה צו אנגיין די וועלט פון גלות: אורי ווי דאס איז אין משל, אין א ניצוץ

עאכו"כ שכן הוא בנוגע לבחי' יחידה - ניצוץ משיח - שישנו בכל נשמה יהודית, שאינו לבטלה ח"ו, אלא ישנה בזה תועלת וכוונה. ובפשטות: כאשר נתנו לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, הרי זה לא כדי שהניצוץ "יישן" אצלך ח"ו, אלא עליך "להבעיר" אותו ("אויפלאקערן"), עד שעי"ז תגלה את בחי' יחידה הכללית, משיח צדקנו.

וזאת תפעל עי"ז שתמלא את שליחותך בכל עשר כחותיך, החל מהעבודה עם עצמך, ובנוסף לזה להפיץ אלוקות בחלקך בעולם, עד בכל העולם - לגלות את בחי' היחידה (ניצוץ משיח) בכל יהודי שאתה פוגש ולגלות את האלוקות שנמצאת בכל נברא ונברא, עד שעי"ז תגלה בעולם את בחי' היחידה הכללית - משיח שבדורנו, נשיא דורנו.

עפ"י מובן הענין מה ש"שליח" בצירוף עשר - כנגד עשר כחות הנפש - הוא "משיח", כי עי"ז שכל יהודי בדורנו (שכא"ה הוא שליח של נשיא דורנו) מנצל את עשר כחותיו וממלא את שליחותו בעולם, הוא מגלה את בחי' היחידה שבו, הניצוץ משיח, ובחי' היחידה של יהודים אחרים, עד שעי"ז הוא מגלה את משיח (בחי' יחידה הכללית) בכל העולם כולו.

ז. [.] וכשם שניצוץ אש בפשטות אינו "גחלים עוממות" אלא אש חי', וכאשר מסייטים אותו אפי' פעם אחת לקוצים וכיו"ב, ללא דבר המונע בינתיים, הרי טבע הניצוץ הוא שמדליק את כל הקוצים והם נשרפים

וכמאמר חז"ל¹⁵ בנוגע לכל נשמה: "חמשה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה חי' יחידה", זאת-אומרת שלכל יהודי יש בחי' יחידה שבנשמתו, ולא רק בנשמה שלו כפי שהיא למעלה, אלא גם כפי שירדת בגוף, וכמובן בפשטות שבכל בוקר הקב"ה מחזיר לו את נשמתו - "נשמה שנתת בי"¹⁶ - בכל חמשת הדרגות, כולל בחי' היחידה.

וע"פ הנ"ל שיחידה היא בחי' משיח, נמצא שלכל יהודי יש בחי' משיח (יחידה) שבו.

[.] וכמבואר בספר מאור עינים¹⁷ (מר' נחום מטרנוביל, תלמיד הבעש"ט והמגיד), שלכל יהודי יש ניצוץ משיח בנשמתו. ובלשון הקבלה¹⁸ בחי' היחידה שישנה בכל נשמה (כנ"ל), היא הניצוץ קטן, ניצוץ נברא, שהיא דבר אחד - "יחידה לייחד"¹⁹ - עם הניצוץ בורא.

ו. והנה, תפקידו של כל יהודי הוא לגלות את בחי' היחידה - ניצוץ משיח - שבקרבו, ועי"ז לגלות את בחי' היחידה הכללית, משיח צדקנו.

והרי הדברים קל-וחומר: אם בנוגע לכל עניני העולם ישנו הכלל ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אחד לבטלה"²⁰,

15) ב"ר פ"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו. בכמה מקומות (ודפוסים) הוא בשינוי סדר. אבל כ"ה בע"ח שמ"ב בתחלתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.

16) ברכת אלקי נשמה.

17) ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

18) ראה ע"ח שער דרושי אבי"ע. הובא בלקו"ת ראה כו, א. ועוד.

19) פיוט דהושענות (יום ג').

20) שבת עז, ב.

שמחה חדשה בכל רגע

והנה, כשנמצאים בשמח"ת, ובפרט קרוב לסיומו, ומדברים אודות הצורך בענין השמחה באופן של חידוש - יכולה להתעורר שאלה פשוטה:

מה רוצים ממנו - טוען הוא - לאחר שהתעייף מרוב השמחה והריקודים במשך כמה ימים רצופים, כל שבעת ימי הסוכות, שמע"צ ושמח"ת (עד לרגע זה, שלא נשאר כי אם זמן מועט עד שקיעת החמה וצאת הכוכבים), באופן שלא הי' לו לא יום ולא לילה...

מהו הצורך וההכרח כל כך - טוען הוא - שגם ברגעים האחרונים דשמח"ת יהי' ענין השמחה, ולא עוד אלא באופן של חידוש ממש - לאחר שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים במשך הימים האחרונים עד קרוב לסוף היום דשמח"ת!?

ועוד - וגם זה עיקר - כיצד יוכל לפעול על עצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש, גם ברגעים האחרונים דשמח"ת!?

ומוסיף לשאול ולברר - האם ענין זה הוא בגדר ד"חוקה חקקתי", שאז, "אין לך רשות להרהר אחרי", או שמא יש איזה ביאור שכלי בדבר.

והמענה לזה: לכל לראש - אין מה להבהל ולומר שזהו ענין של "חוקה", שכן, בכל עניני התורה ישנו גם הענין ד"חוקה", כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שגם המצוות ד"משפטים" יש לקיימם מתוך קב"ע כמו המצוות ד"חוקים"...

ובכל אופן, בנוגע לענינו, הרי נוסף על ענין ה"חוקה" שבדבר, יש גם טעם והסבר שכלי על חידוש השמחה אפילו ברגעים האחרונים דשמח"ת:

מכיון שבכל רגע ורגע נעשה חידוש ההתהוות מאין ואפס המוחלט, הרי לא שייך לטעון ע"ד עייפות מהשמחה ברגעים ושעות וימים שלפנ"ז, שכן, ברגע זה ממש נתחדשה מציאותו מאין ואפס המוחלט, ובמילא אין זה אותו אדם ששמח ורקד והתעייף לפני"ז, כי אם, מציאות חדשה לגמרי!

אמנם, גם לאחר הביאור וההסבר - יש עדיין מקום לשאלה: כיצד יוכל לפעול בעצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש - לאחר שהי' במצב של שמחה במשך כו"כ ימים, עד שהתעייף מרוב שמחה וריקודים!?

גם כאשר מבין בשכלו שברגע זה נתחדשה מציאותו, אין זה פועל עליו - טוען הוא - שלא לחוש את העייפות מהשמחה והריקודים שלפנ"ז, עד שתהי' אצלו שמחה חדשה לגמרי!

והמענה לזה: לכל לראש, הרי, מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן", בודאי נותן הקב"ה את כל הכחות הדרושים לקיים את "מצות היום" - ענין השמחה - במשך כל רגע ורגע דשמח"ת, עד לרגע האחרון, ובאופן של שמחה אמיתית - שמחה מחודשת לגמרי...

ומכיון שכן, בודאי יש בכוחו של כאו"א לשמוח בשמחה מחודשת גם ברגעים האחרונים דשמח"ת, ובהדגשה, שכח זה הוא מצד טבע בריאתו, כלומר לא באופן ניסי, כי אם, מצד

ויתירה מזו – "בשעתא חדא"⁵, בתזוזה אחת ("מיט איין קער"⁶)!...

אך באמת הגלות עצמה היא הדבר הפראי ("גאָר אַ ווילדע זאַך"), כיון שאיזו שייכות יש ליהודים ולגלות!?

כמו-כן הזמן עצמו הוא זמן פראי ("אַ ווילדע צייט"), כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"⁷ – ובמילא, מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

בנוסף לזה, מאי נפקא-מינה מה חושבים – האם זהו דבר פראי או לא, העיקר שמשיח בא ומוריד מיד למטה מעשרה טפחים – "בשעתא חדא וברגעא חדא" – את הגאולה האמיתית והשלימה!

– למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש"שכינתא (הנמצאת) בגלותא"⁸, ומשיח צדקנו ש"הוא מחולל מפשעינו וגו"⁹ עם כל יסוריו¹⁰ – יוצאים מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה!

וכך גם בנוגע לכל אחד ואחת מישראל, כמ"ש¹¹ "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" – ע"י הקב"ה בעצמו¹², ואזי יקויים הפסוק¹³ "ושב ה' אלוקין את שבותך" – הקב"ה בעצמו עם משיח צדקנו ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁴, עם כל יהודי וכל בני ישראל, יוצאים כולם מהגלות, באופן של קירוב הגאולה וזריזות הגאולה – "וארו עם ענני שמיא"¹⁵, במהרה בימינו ממש, ברגע אחד, ועוד יותר מ"רגע כמימרא",

כן יהי רצון בפועל, למטה מעשרה טפחים,

וימשיכו את כל הענינים של שמחה בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש ובבית המקדש, "ושמחת עולם על ראשם"¹⁶.

(תרגום חפשי משיחת ליל הושענה רבה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

- (5) זח"א קכט, א ואילך. וראה לקו"ש ח"כ ע' 86
- (6) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב שצו, ב. ח"ג ע' קד.
- (7) ישע"י ס, ב.
- (8) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.
- (9) ישע"י נג, ה.
- (10) ראה סנהדרין צח, א. זח"ב ריב, א. ועוד.
- (11) ישע"י כז, יב.
- (12) ראה פרש"י נצבים ל, ג.
- (13) נצבים שם.
- (14) ישע"י כו, יט.
- (15) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שם.
- (16) ישע"י לה, י. שם נא, יא.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב זל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולעילוי נשמת מרת **חשׂא ב"ר נטע אורי ע"ה** ובעלה ר' **יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה** ולע"נ ר' **מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגי - תבלחטיא - מרת **ח'י רחל בת שפירנצא שנאל** ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

צילום נוסף מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על השיחה (כפי שהוגהה באידית)

איז אין משל, אין א ניצוץ אש כפשוטו, און דאס איז ניט גחלים עוממות; נאָר אַ לעבעדיקער פּייער, וכטבע הניצוץ אש, און כטבע מרירט עם על נאָר איין מאָל צו קוצים וכוי"ב, און דערביי איז ניטאָ קיין דבר המונע. צינדט עם אָן די אַנגיגן זיך און באַם געבט אינגאנצן פאַר ברענס – אויז איז אויך אין נמשל:

דער ניצוץ של משיח שבכאורא צינדט און די קוצים פון גלות – כ"י תצא אש ומצאה קוצים גוי"י, כמבואר אין דה"י און כיון דאתגלו ישראל ומתחרב מקדשא' איז הקב"ה גטיל כוכין ודרדין (קוצים) תחת"י, און די קוצים זיינען מעיק את השכינה, שכינתא בגלותאי, אָבער דורך דעם וואָס סאיז דאָ דער – כ"י תצא אש, מצינדט אָן די קוצים מיט אַ ניצוץ אש, דער ניצוץ קטן של משיח (בחי' יחידה), און יעדער איר טוט עם במקום שלחותו, בכל מקום ומקום שבקולם צינדט עם אָן די גלות-יוענט, ביז אַלץ דאָס פאַרברענט זיי אינגאנצן, און דעמולט ווערט בדרך ממילאַ נתגלה משיח (בחי' יחידה הכללית) וואָס. הנה"י זה עומד אחר כתלינו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים"י

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

... איז אין משל, אין א ניצוץ אש כפשוטו, און דאָס איז ניט "גחלים עוממות", נאָר אַ לעבעדיקער פּייער, וכטבע הניצוץ אש, און בשעת מרירט עם צו אפילו נאָר איין מאָל צו קוצים וכוי"ב, און דערביי איז ניטאָ קיין דבר המונע, צינדט אָן די אַלע קוצים און זיי ווערן אינגאנצן פאַרברענט – אַזוי איז אויך אין נמשל: ... וואָס נאָך פאַרדעם "הנה זה עומד אחר כתלינו ...

(* ולהעיר אשר אפילו "עם" לשון "גחלים עוממות" () יש בתיבה זו עצמה הפל' מלשון "עמד ואתד".

שליחותו, בכל מקום ומקום בעולם – הרי זה מדליק את כתלי הגלות עד ששורפם לגמרי, ואזי בדרך ממילא מתגלה משיח (בחי' יחידה הכללית) שעוד קודם לכן "הנה" זה עומד אחר כתלינו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים"²⁵!

ח. תיכף יאמרו שמדברים כאן (רק) עניני קבלה וזהו וכו'!...

– יש לדעת, שמדברים ענינים פשוטים הנוגעים לעבודה הפשוטה של כל יהודי אפילו בימות החול:

כל יהודי צריך למלאות את שליחותו

(24) שה"ש ב, ט.
(25) ראה "קול קורא" לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. אג"ק שלו ח"ה, שסז.

לגמרי,

עד"ז בנמשל בפשטות: בכוחו של הניצוץ משיח שבכאור"א (בחי' יחידה שבנשמתו) להדליק את הקוצים של הגלות – ובלשון הכתוב²¹ "כי תצא אש ומצאה קוצים גו", וכמבואר בזהר²²: "כיון דאתגלו ישראל ומתחרב מקדשא' אזי הקב"ה "נטיל כוכין ודרדין (קוצים), ושוי תחת"י", והקוצים מעיקים לשכינה, שכינתא בגלותא²³, ועי"ז שישנו ה"כי תצא אש", מדליקים את הקוצים עם ניצוץ אש, הניצוץ קטן של משיח (בחי' יחידה), וכל יהודי עושה זאת במקום

(21) ל' הכתוב – משפטים כב, ה.
(22) ח"א קנט, ב.
(23) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. סו, סע"א. עה, סע"א. צ, ב. קצו, ב. ועוד.

צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על סיום השיחה (כפי שהוגהה באידית)

י. און אירן די אלע ענינים האט מען די נתינת כח פון חרדי און מ'העט אין דעם דיכט
מגליח זיין. און וואס מען מ'וועט טאן אין דעם - אלץ מען וועט מען מגליח זיין כוח.
ביז די תלחה העיקרית - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און ער וועט ארויסנעמען אלע
ארויסנעמען אלע אידן פון גלות (און און און) אין גלות (אלופו של עולם) אין גלות
במורה בימינו ממש, ממש ממש.
פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ביז די הצלחה העיקרית - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און ער וועט ארויסנעמען אלע
אידן פון גלות, יעדער איד (דורך משיח שבפנימיותו) שטעלט אריין דעם אל"ף (אלופו של עולם) אין גלות
(גולה) ווערט (די) גאולה - גאולה במורה בימינו ממש, ממש ממש.

במקומו הוא ובמדינתו וכו', ושם להיות "נרות
להאיר" ע"י שייגלה את הניצוץ הקטן (יחידה)
שלו, ולנצל אותו בכדי לברר ולגלות את
ניצוצות הקדושה שנמצאים שם, ועד שעי"ז
מדליק ושורף את כתלי הגלות ומגלה את
משיח שעומד "אחר כתלנו", כנ"ל.

ומזה מובנת האחריות שישנה לכל יהודי
מפאת בחי' היחידה שבו, ניצוץ משיח,
והשליחות שיש לו לגלות זאת בעולם - לצאת
לעולם ושם לגלות אצל יהודים את בחי'
היחידה שלהם ואת אמונתם בביאת המשיח,
ועי"ז לגלות את משיח בפועל.

ט. אע"פ שלא ברצוננו נצא מהגלות
(כפתגם הידוע²⁶) - אבל אין זה פוטר מהחוב
וההכרח לצעוק, ולפעול שגם אחרים יצעקו,
שרוצים כבר את משיח - "את צמח דוד עבדך
מהרה תצמיח", ובשבת וביו"ט ארבע פעמים
ביום - "ותחזינה עינינו בשובך לציון
ברחמים!"

ומובן שכאשר יהודי אומר זאת בתפלה,
ובפרט עוד בתפלת העמידה שבה עומד

כעבדא קמי מרי²⁷ - בודאי מתכוון לכך
באמת, ובודאי אינו רוצה לדחות זאת לזמן
מאוחר יותר, שהרי אם הוא לא טיפש אינו
רוצה לדחות ("אפלייגן") דבר טוב אפילו לא
לחצי שעה, אפילו לא לרגע אחד!

ועי"ז גופא, שמאמינים וצועקים באמת
שרוצים את משיח - זה גופא ימהר ביאתו.
יו"ד. והיות שהחדירו ("אריינגעגעבן")
ביהודי את בחי' היחידה, ניצוץ משיח, וביחד
עם זה נתנו לו את השליחות הנ"ל להשתמש
בזה עם עשר כחותיו, הרי בודאי נתנו לו גם
את הכחות כדי לקיים ולפעול זאת -

במילא אומרים ליהודי: עליך לדעת את
גודל האחריות והזכות שיש לך, שלכן אינך
יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה,
ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... - מה
זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא
("אראָפּברענגען") את משיח בפועל למטה
מעשרה טפחים!!

לטייל ולכו לעתיד לבוא [. . .] אבל עכשיו
יש לעשות את העבודה בפועל, כנ"ל בארוכה.

26) סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א
קעה, ב. לקו"ח ח"ד תרצא, ב.

27) שבת י, א.

יש הטוענים שאלו הם "דיבורים פראיים"!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. ישנו¹ דין בשולחן ערוך אורח חיים¹, אשר תוכנו הוא, שכאשר יהודי מחליט החלטה טובה נותנים לו את השכר מלמעלה עוד קודם קיום ההחלטה בפועל, כי יודעים שהוא בודאי יקיים את ההחלטה.

ובענינו: כיון ש"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"², הרי כאשר מחליטים על-כך עכשיו - יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהילים, ויתירה מזו, לפני שיעשו הבדלה!

ומדוע צריכים "לפספס" ח"ו את ההזדמנות - כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע "את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"³!

ולכן, מכריזים מיד את ההחלטה טובה (ע"ד נתינת הצדקה), ובודאי שהיא מתקבלת ע"י כל השומעים כאן שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴, היכן שנשיא דורנו ה' במשך עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף, ובמילא ניתנת האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הכי אפשרי - קודם אמירת תהילים וקודם אכילת סעודת מלוה מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתירה מזו, לפני עשיית הבדלה (של אלו שעדיין לא עשו) -

שמשח בא בפועל, וכהדין הנ"ל בשו"ע שאין כוונתו לזמן דלעתיד-לבוא, אלא (עכשיו) בפועל ממש.

ב. ישנם הטוענים שאלו הם "דיבורים פראיים" ("ווילדע רייד")!...

נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמשח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!

יתירה מזו - אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

הבדלה) על ענין הצדקה, כאשר החלוקה תתקיים רק לאחרי אמירת תהילים? וע"כ בא המענה בקטע שלפנינו.

1) סו"ס תקעא. וראה ב"י לטווא"ח שם.

2) ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.

3) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

4) ראה מגילה כז, א: בית גדול . . שמגדלין בו תורה . . תפלה.

* הערת המו"ל: לפני"ז בהשיחה דובר ע"ד פעולת הצדקה בהושענא רבה בשייכות לגאולה העתידה כו', ומאחר שהשיחה נאמרה במוצש"ק (לאחרי תפלת ערבית), אמר כ"ק אד"ש מה"מ שחלוקת השטרות לצדקה תתקיים מאוחר יותר לאחרי אמירת תהילים ולא מיד לאחרי שיחה זו (כנהוג בשנים שלפנ"ז, כשהי' באמצע השבוע), מכיון שחלק מהקהל צריכים עוד לערוך הבדלה בבתיהם. ובהמשך לזה שאל כ"ק אד"ש מה"מ: א"כ, מדוע זקוקים לדבר עתה (עוד קודם

